Ο Θεάνθρωπος ελευθερώνει τον άνθρωπο (Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Οκτωβρίου, 2023

Τεράστιος είναι ο κατάλογος των αναγκών, τις οποίες ο σύγχρονος άνθρωπος επινοεί με πάθος. Και για την ικανοποίηση των πολυάριθμων και χωρίς νόημα αναγκών τους οι άνθρωποι μετέβαλαν αυτόν τον χρυσό αστέρα του Θεού σε σφαγείο. Ο φιλάνθρωπος όμως Κύριος αποκάλυψε προ πολλού το ένα «*ου έστι χρεία*» (Λουκ. 10:42) σε κάθε άνθρωπο και σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ποιο είναι αυτό; Ο Θεάνθρωπος Κύριος και καθετί που φέρει μαζί Του: η θεία Αλήθεια, η θεία Δικαιοσύνη, η θεία Αγάπη, η θεία Αγαθοσύνη, το θείο Φως, η θεία Αγιότητα, η θεία Αθανασία, η θεία Αιωνιότητα και όλες οι άλλες θείες τελειότητες. Ιδού, αυτό είναι «*ου εστί χρεία*» στον άνθρωπο και στην ανθρωπότητα, ενώ όλες οι άλλες ανάγκες του ανθρώπου σε σύγκριση προς αυτήν είναι τόσο δευτερεύουσες, ώστε να είναι σχεδόν άχρηστες.

Όταν ο άνθρωπος με ευαγγελική σοβαρότητα σκέπτεται το μυστήριο της ζωής του και του κόσμου, έρχεται κατ’ ανάγκην στο συμπέρασμα, ότι**ανάγκη των αναγκών είναι το να απαρνηθεί όλες τις ανάγκες και να ακολουθήσει και να ενωθεί με Αυτόν με την άσκηση των ευαγγελικών αρετών και αγώνων**. **Αν τυχόν δεν το κάνει αυτό, ο άνθρωπος παραμένει πνευματικά άκαρπος, χωρίς νόημα, χωρίς ζωή· η ψυχή του ξεραίνεται, διασκορπίζεται, αποσυντίθεται και βαθμιαία πεθαίνει**, εωσότου πεθάνει οριστικά ολόκληρος, χωρίς υπόλειμμα. Διότι το θείο στόμα του Χριστού είπε: «*Καθώς το κλήμα ου δύναται καρπόν φέρειν αφ’ εαυτού, εάν μη μείνη εν τη αμπέλω, ούτως ουδέ υμείς, εάν μη εν εμοί μείνητε. Εγώ ειμί η άμπελος, υμείς τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, ότι χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν. Εάν μή τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και εις το πυρ βάλλουσι και καίεται*» (Ιω. 15:4-6).

***

Μόνο με την πνευματική οργανική ενότητα με τον Θεάνθρωπο Χριστό μπορεί ο άνθρωπος να συνεχίσει τη ζωή του στην αιώνια ζωή και το είναι του στο αιώνιο είναι. Ο άνθρωπος της θεανθρώπινης κουλτούρας και του πολιτισμού δεν είναι ποτέ μόνος, όταν σκέπτεται με τον Χριστό και δια του Χριστού, όταν εργάζεται με τον Χριστό και δια του Χριστού, όταν αισθάνεται με τον Χριστό και δια του Χριστού. Με μία λέξη, αυτός ακατάπαυστα ζει εν Χριστώ τω Θεώ και δια του Χριστού. **Διότι τι είναι ο άνθρωπος χωρίς τον Θεό; Στην αρχή ημιάνθρωπος, στο τέλος μη άνθρωπος. Μόνο στον Θεάνθρωπο βρίσκει ο άνθρωπος το πλήρωμα και την τελείωση τού είναι του, βρίσκει το πρωτότυπό του, το άπειρο και ατελεύτητό του, την αθανασία και την αιωνιότητά του, την απόλυτη αξία του. Μόνο ο Κύριος Ιησούς μεταξύ των ανθρώπων και των όντων ανακήρυξε την ψυχή του ανθρώπου ως τον ύψιστο θησαυρό σε όλους τους κόσμους**. «*Τι γαρ ωφελείται άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον κερδίση, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθή; ή τι δώση άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού*»; (Ματθ. 16:26).

Όλοι οι ήλιοι και τα άστρα δεν αξίζουν όσο μια ψυχή. Αν καταναλώσει ο άνθρωπος την ψυχή του στο κακό και τις αμαρτίες, δεν θα μπορέσει να δώσει αντάλλαγμα γι' αυτήν, έστω και αν γίνει κυρίαρχος όλων των ηλιακών συστημάτων. Μένει λοιπόν για τον άνθρωπο μία και μόνη διέξοδος, άλλη δεν υπάρχει. Ιδού αυτή: Ο Θεάνθρωπος Χριστός είναι η μόνη ασφάλεια της ψυχής του ανθρώπου, η μόνη βεβαίωση της αθανασίας και της αιωνιότητας. Η ψυχή δεν ασφαλίζεται με τα πράγματα, αλλ' αιχμαλωτίζεται απ' αυτά. Ο Θεάνθρωπος ελευθερώνει τον άνθρωπο από την τυραννία των πραγμάτων. Τον άνθρωπο του Χριστού δεν εξουσιάζουν τα πράγματα, αλλ' αντιθέτως αυτός έχει εξουσία επάνω σ' αυτά. Επειδή στο τιμολόγιο του Χριστού η ψυχή του ανθρώπου έχει ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία από όλα τα όντα και τα πράγματα, γι' αυτό ο ορθόδοξος άνθρωπος με όλη τη μέριμνά του, με όλη την προσοχή του αφιερώνεται στην ψυχή του. Διότι ο ορθόδοξος πολιτισμός είναι πρωτίστως και κατ' εξοχήν πολιτισμός της ψυχής.

Ο άνθρωπος είναι μεγάλος μόνο δια του Θεού και εν τω Θεώ· αυτό είναι η θεμελιώδης αρχή του θεανθρώπινου πολιτισμού. **Χωρίς τον Θεό ο άνθρωπος δεν είναι παρά εβδομήντα κιλά αιμόφυρτης ύλης. Τι είναι ο άνθρωπος χωρίς τον Θεό, αν όχι τάφος δίπλα σε τάφο;**

[Από το βιβλίο: Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, "Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός"*, Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 159-161 (αποσπάσματα, με γλωσσική απλοποίηση)]*

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*